

Kiss Lóránt

Góliát

Évezredek teltek el, míg hosszan
elnyúló tested beérte zuhanása.
Szénné feketült alakod azóta is
a Nap hintáztatja, ahogy árnyékként
fonódik rá a bolyongó felfedezők,
vonuló karavánok elgyötört testére.
S hol van a dél, mi egybefogna
egykori önmagaddal,
hol a nagy harcos?
Holttested királyt nemzett,
aki mint repülő lövedék
egyetlen sorsot élt végig,
míg veled ugyanabba a napba
tér vissza a Föld,
ez a kilövésre kész parittyakő.
Élet már nincs benned,
csak egyre hevesebb alkonyatok
világítják be szemed árkait,
éjszakádon, aki átkel,
mégis megjutalmaz azzal,
hogy előtted vetkőzik
ki szégyenedből, a pusztát
csak utána hagyja el.

Polüphemosz tekintete

0

Anamnézis

a röntgenképen először
működése közben elcsípett
mirigy az ég a féltés
hogy csomóit és göbeit
jobban öleli mint
minket pazarlás az ősz

ahogy utolsó erejét
az avar pompájának
szenteli a kimerültség
a ragyogásban összeroppant
színek lemondás a táj
ahogy minden ami eltört
beéri önmagával
a gazdátlanság pár
levél a csatornalefolyó
rácsához tapadva a füstszag
gyarapodik mintha
a széthagyott illatokból
vetne ágyat magának
a levegő minden
hiányosságot felfed
az eső és a szél
beleváj abba
ami nem teljes
mindig ugyanott keres
valamit a Nap
ezredszere is végigmér
a következő éjszaka ígérete
hogy megkeressük
a következő reggel
szégyene hogy
azt színleljük nem
mi hagytuk elveszni

